

Foranledning af disse Artikler sige, at min Sympati ikke udstrækker sig til at omfatte Forsøg paa ved Trusler at gennemføre Krav, som have saa meget i sig, at man dels ikke behøver at ty til den Art Kampmidler, og dels ikke har Lov til at skade dem ved at vanskeliggøre det for os, der gerne ville se dem gennemførte, at støtte dem.

Birck: Ved 1ste Behandling af Finansloven tillod den ærede Ordfører og jeg os i Fællesskab at henpege paa det mærkelige i, at det højtærede Generaldirektorat havde faaet Ministeren til at opføre Fribefordring paa Statsbanerne som en positiv Indtægt paa § 6, hvorved Statsbanernes Overskud jo tilsyneladende blev større. Da der imidlertid ikke var gaaet nogle som helst Penge ind i Statskassen ved Fribefordring, førte man samtidig disse tilsyneladende Indtægter ved Fribefordring til Udgift paa Finansministerens Budget, saaledes at det, naar man faar Regnskabet, vil vise sig, at der hverken er mere eller mindre, end der vilde have været, hvis man ikke havde stillet disse Ændringer, idet hele den Virkning, det har haft, er, at Statsbanernes Overskud ser betydeligt større ud — ca. 300,000 Kr. —, end det er, og det var det, jeg tillod mig at betegne som en Art Plusmacherei, Plusmageri fra Statsbaneledelsens Side, som en Art Forsøg paa at lave et imaginært Overskud. Hvilken Grund der ligger bag ved, er jeg ikke i Stand til at se, udover en sportsmæssig Lyst til at figurere med et stort Overskud. Der kunde jo imidlertid ogsaa være noget, der talte derfor, nemlig det rent regnskabsmæssige Hensyn at ville se, hvad Statsbanernes Indtægt er. Men saa vil jeg sige til Generaldirektøren og hans Minister, at skulle vi endelig være regnskabskyndige og lægge regnskabsmæssige Regler til Grund, saa maa man gøre det til fulde, saa maa vi sige omtrent som i Figaros Bryllup, hvor Tjeneren siger til Herren:

„Hvis De, Hr. Greve, har Lyst til at danse, gerne jeg spiller Guitar dertil, men saa skal der danses efter mit Spil.“

Skulle vi gennemføre særlige regnskabsmæssige Principper paa et Punkt, maa vi gøre det ogsaa paa andre Punkter uden Hensyn til, hvorledes Statsbanernes Overskud formelt kommer til at se ud.

Derfor har jeg tilladt mig at stille en hel Del Ændringer, nogle af formel Art, andre af noget mere reel Betydning. Den første, der er en rent formel Æn-

dring, gaar ud paa, at Overskuddet ved Statsbanerne, der nu overføres fra § 6 til § 3, vedblivende skal blive staaende paa § 6, idet der i og for sig er noget urimeligt i, at Indtægterne af Post- og Telegrafvæsenet blive staaende paa § 6, men at Indtægten af Statsbanerne, der er en tilsvarende Indtægt, overføres til § 3.

Jeg kommer dernæst til de andre Udgifter, først Kommissariatene. De staa under Trafikministeriets ordinære Budget. Det forekommer mig, at dette i Virkeligheden er en Statsbaneudgift, for saa vidt som Staten gennem Kommissariatene tilfredsstiller en virkelig Baneformødenhed, som den ellers vilde komme til at tilfredsstille paa en anden Maade. Beløbet er ikke stort, men den Omstændighed, at man kan blive fri for at se denne Post paa et andet Budget, synes jeg er tilstrækkelig Grund til at føre den tilbage til § 6.

Det andet Punkt er ogsaa af mere formel Natur, idet det ikke forandrer Tantiømen, men vel forandrer Overskuddet. Under Statsbanernes Udgifter, Post C., staaer Forpagtningsafgift af de private Baneer, som Staten forpagter. Dette er en Udgift, om hvilken man kan sige, at den karakteriseres ved, at en Udgift skal afholdes i det Tilfælde, hvor Staten ikke driver eller ejer en Bane, som den af statsmæssige Grunde ønsker skal drives. Men en lignende Udgift have vi paa andre Poster — under Trafikministeriets ekstraordinære Budget, hvor vi have Forrentningen af Aktiekapitalen, Statsgaranti for Privatbaner og endvidere Tilskud til faste Personrouter i Forbindelse med Jernbanerne, Aarhus—Kalundborg og Frederikshavn—Göteborg. Jeg tillader mig at mene, at i det Øjeblik, Forpagtningsafgiften opføres paa Statsbanernes Budget, bør ogsaa Forrentning af Aktiekapitalen og Tilskuddet til Aarhus—Kalundborg Routen staa der, idet det fælles for alle tre Udgifter, som gør, at de bør staa paa Statsbanernes Budget, er, at det er Udgifter, som ere forvoldte ved, at Staten ikke driver eller ejer en vis Banelinie, uagtet Staten anerkender, at den har en offentlig Interesse i, at vedkommende Banelinie eksisterer.

Jeg vender mig dernæst til § 27, hvor jeg mener, der er nogle Udgifter, som i Virkeligheden høre hjemme paa det ordinære Budget. Jeg skal tage en Ting som Forstærkning af Overbygningen paa Statsbanerne. Hver Gang der lægges en ny og tungere Skinnekaliber, have vi alt-saa den Praksis — jeg ser, det er gen-